

[Hasle.]

mig at være sagligt overbevisende, idet Justitsministeriet afslaar Andragendet med den Motivering, at det ikke kan forventes, at et andet Resultat vil kunne opnaas ved Højesteret.

Noget saadant er der efter selve Ordlyden i Retsplejelovens § 966 ikke noget Grundlag for. Der fremhæves som to Hovedgrunde for, at Appel til Højesteret kan bevilges: „naar Sagen skønnes at have almindelig Interesse“ eller „videregaaende betydelige Følger for vedkommende“. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det er den første Del deraf, der maa være sigtet til i det indgivne Andragende. En Bøde paa 200 Kr. kan vel næppe siges at have videregaaende betydelige Følger for de paagældende. Det var altsaa Sagens almindelige Interesse, som skulde kunne bære den op til Højesteret.

Medens man efter min Opfattelse meget vel fra Justitsministeriets Side kan bruge den Motivering, at man ikke mener, at Sagen vil faa andet Resultat ved Højesteret ved den sidste Del af Sætningen, naar det drejer sig om videregaaende betydelige Følger for vedkommende, saa synes jeg, at dette Synspunkt er langt svagere, hvor det drejer sig om en almindelig Interesse. Jeg mener, at Retsplejeloven her har til sigtet at give Folk, naar der er en almindelig Interesse, Mulighed for at fremføre deres Synspunkter for Landets højeste Domstol, selv om Sagen er begyndt ved Underretten og derfor efter normale Regler ikke kan appelleres længere end til Landsretten.

Den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet, og jeg er klar over, at denne Praksis ikke har været fulgt i Justitsministeriet, men jeg tillader mig at sætte et Spørgsmaalstegn ved Rigtigheden af denne Praksis. Jeg synes, der er afgjort Forskel paa de to Tilfælde. De almindelige Interesser i Afgørelsen af denne Sag burde efter min Mening have bevirket, at Justitsministeren havde givet den ønskede Tilladelse.

Jeg mener, man har gjort sig skyldig i en Fejl her. Det kunde aldrig falde mig ind at betvivle, at den højtærede Justitsminister har handlet ud fra saglige og juridiske Motiver, men jeg mener, han har handlet fejl. Jeg tror ikke, det har været i Landets almindelige Interesse, at dette Afslag er givet. Selv om man med Justitsministeren skulde mene, at Resultatet var blevet det samme eller maaske endogsaa var blevet uheldigere for de paagældende, mener

jeg altsaa, at man burde have givet Tilladelsen.

Mit Parti kan derfor ikke tiltræde den af de ærede Medlemmer Hr. J. P. Larsen og A. M. Hansen stillede Dagsorden, der kun tager Ministerens Redegørelse til Efterretning. Vi er af den Opfattelse, at der er begaaet en Fejl her, og muligvis kunde man tænke sig, at denne Fejl kunde redresseres. Hvad angaar den af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen stillede Dagsorden, er den første Del deraf af en saa mærkelig Beskaffenhed, der er saa ringe Hold i den, og den strider i øvrigt mod den Opfattelse, mit Parti nærer af Lovlighed af det paagældende, saa vi maa stemme imod den. Den anden Del af Dagsordenen har vi i Henhold til de Udtalelser, jeg her har fremsat, ikke noget imod, men da den er kædet sammen med den øvrige Del, maa jeg anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod Dagsordenen.

A. M. Hansen: Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i, at det nu er uden fjerneste Interesse at drøfte den Valutaaktion, som L. S. gjorde Forsøg paa at iværksætte sidste Efteraar. Det er afgjort, at den var ulovlig; den er opgivet af alle, ogsaa af de Folk, der førte an i Bevægelsen dengang. Formaålet for L. S. var imod Landets lovlige Myndigheder at gennemtvinge en Pengepolitik, der vilde undergrave Landets Økonomi. De Folk, der dengang stillede sig op som Helte, som de eneste rigtige til at værne Landbrugets Interesse, skulde hellere nu erkende, at de var blevet vildført, og lære deraf at være mere forsigtige næste Gang. Den juridiske Dom er fældet, og Befolkningen har for den Sags Skyld ogsaa fældet sin Dom. Den stillede Forespørgsel er besvaret af Ministeren med en Begrundelse, som jeg maa anse for fyldestgørende. Jeg kan derfor anbefale, at man stemmer for den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er stillet paa de to Regeringspartiers Vegne, og dermed afviser de øvrige stillede Paastande paa Overgang til Dagsordenen.

Hans Hansen (Rørby): Da Loven af 22. December 1934 ophævede den omtalte Afleveringspligt, blev der i samme Lovs §§ 8—9 indført Bestemmelser om Handelsministerens Bemyndigelse, der var saa uklare, at der kan være delte Meninger om, hvorvidt Ministeren var paa Lovens Grund, da han udstedte det omtalte Cirkulære. Vi kan derfor stort set tiltræde de Betragtninger, der